

odepření zápisu »Družstva pražských vzorkových veletrhu« do společenstevního rejstříku uznati za nezákonné. Účelem zákona ze dne 9. dubna 1873, čís. 70 ř. zák. bylo, by zřízením »společenstev« hlavně méně zámožným vrstvám obyvatelstva bylo solidárním ručením umožněno, by docílením zisku zlepšilo se jich společenské a hospodářské postavení (viz Kaserer: Materialie k citovanému zákonu str. 60 a násl.). Proto také náleží k podstatě společenstva dle uvedeného zákona, aby sdružení, jež má působnost svou vyvinouti jako společenstvo, kromě neobmezeného počtu členstva dle svých stanov mělo za účel podporovati výdělek nebo hospodářství svých členů společným provozováním podniku, nebo poskytováním úvěru (viz Kaserer tamtéž str. 67). Jde tu tedy dle § 1 zákona o svépomocnou činnost členů společenstva, kterou má býti posilována hospodářská zdatnost, naproti tomu nelze však užiti zákona o společenstvech na ona sdružení, která nemají za účel, pěstovati a podporovati blaho svých vlastních členů, nýbrž osob třetích (viz Randa: O několika pochybných otázkách zákona o společenstvech str. 9). Uvedeného právě, pro každé společenstvo dle zákona nepostrádatelného znaku nedostává se »družstvu Pražských vzorkových veletrhů«, neboť dle § 2 jeho stanov je vlastním jeho účelem pracovati pro podnik jiný, totiž pro firmu »Pražské vzorkové veletrhy«, kterážto firma je podnikem samostatným, tedy osobou třetí, o níž je shora zmínka: To připouští stěžovatelé také beze všeho ve své stížnosti do usnesení soudu prvního, označující družstvo, jehož zápisu do společenstevního rejstříku se domáhají, za pomocný podnik jiného samostatného podmětu právního, totiž firmy »Pražské vzorkové veletrhy« a také v dovolací stížnosti doznávají, že ustavení se družstva, o něž tuto jde, je doplňkem a podporou oné firmy. Tím jest nepochybně zjištěno, že »družstvo Pražských vzorkových veletrhů« nebylo zřízeno k účelu, uvedenému v zákoně ze dne 9. dubna 1873, čís. 70 ř. zák., jehož § 11 stanoví, že úchytky dovoleny jsou jen v těch směrech, jež výslovně jsou prohlášeny za přípustny. Soud vedoucí rejstřík společenstevní musí dle min. nařízení ze dne 14. května 1873, čís. 71 ř. zák. (§ 3 odstavec druhý) opovědem takovým odepřítí zápis do rejstříku, a následkem toho odpadá nutnost, zkoumati, zdali smlouva společenská ostatním svým obsahem vyhovuje jiným ustanovením zákona. Dlužno připustiti, že účel, který si družstvo Pražských vzorkových veletrhů vytklo, jest nejen dovoleným, nýbrž i vši podpory hodným, ale vzhledem k tomu, co bylo uvedeno, nesrovnává se zřízení společenstva k dosažení účelu toho se zákonem, a nelze proto zamítnutí návrhu, aby byl povolen zápis družstva toho do rejstříku společenstevního, uznati za nezákonné.

Čís. 1387.

K zajištění nároku, by byla uvedena v chod a provozována osobní zdviž za účelem jejího nerušeného užívání nájemcem, nelze navrhovateli povolití, by zdviž na odpůrcovy náklady uvedl v chod a provozoval.

(Rozh. ze dne 31. prosince 1921, R I 1559/21.)

K zajištění žalobcova nároku, by byla uvedena v chod a provozována zdviž žalovaného, povolil soud první stolice prozatímní opatření

v ten rozum, že byl ohrožený zmocněn zdviž na náklad odpůrcův v chod uvést a provozovati. Odpůrce vznesl odpor, jež první soud zamítl. Rekursní soud mu vyhověl a prozatímné opatření zrušil. **Důvody:** Z obsahu povoleného prozatímního opatření jest zřejmo, že jím povoluje se vlastně vše to, čeho ohrožená strana má docílit svého času až po právní moci rozsudku exekucí po rozumu § 353 ex. ř. Tím by však bylo předstihováno rozhodnutí, což není účelem prozatímního opatření, které má jen zajistiti nikoliv však provéstí zajišťovací nárok. Usnesení toho rázu překročuje rámec přípustného obsahu prozatímního opatření a zneužívá právní jeho podstaty. Proto již z toho důvodu nemělo návrhu býti vyhověno a stalo-li se přes to tak, mělo odporu, který se obrací proti nepřipustnému prozatímnímu opatření, býti vyhověno a povolené již prozatímní opatření mělo býti po rozumu § 398 ex. ř. zrušeno. Když se tak nestalo, bylo důsledkem tento vyvoditi ku stížnosti se zřetelem k citovanému § 398 ex. ř.

Nejvyšší soud nevyhověi dovolacímu rekursu.

Důvody:

Jde tu o nárok, by byla uvedena v chod a provozována osobní zdviž k vůli jejímu nerušenému užívání stranou vymáhající, a k zajištění tohoto nároku bylo prvním soudem navrhovateli povoleno, aby tuto zdviž na náklady odpurcovy uvedl v chod a provozoval. Povolené prozatímní opatření je tudíž zřejmě shodné s exekucí ve smyslu § 353 pokud se týče § 356 ex. ř. Avšak účelem prozatímního opatření k zajištění jiných nároků než pohledávek peněžitých jest, aby soudní vymáhání neb uskutečnění nároku nebylo zmařeno nebo stíženo (čís. 1 § 381 ex. ř.) neb aby se vyvarovalo hrozícímu násilí neb odvrátila hrozící nenahraditelná škoda (čís. 2 § 381 ex. ř.). Soud může sice podle § 382 ex. ř. k návrhu povolit prozatímní opatření, vhodné podle povahy účelu, jehož v jednotlivém případě má býti dosaženo, ale zjištění nároku není jeho prozatímním prováděním po dobu, než rozhodnutí o nároku se stane vykonatelným, a k zajištění nároku nemůže tudíž býti použito prostředku, jimiž by nárok sám byl uskutečňován, jak by tomu bylo v tomto případě. Příkaz nebo zákaz ve smyslu čís. 4 a 5 § 382 ex. ř. neb jiný prostředek vhodný k zajištění nároku, nebyl však navrhován.

Čís. 1388.

Proti odmítavému usnesení soudu o návrhu dědiců, by pozůstalost byla projednána soudem, přísluší dědicům právo ku stížnosti.

(Rozh. ze dne 31. prosince 1921, R I 1578/21.)

Pozůstalostní soud nevyhověl návrhu nepominutelné dědičky, by pozůstalost, jež byla již odevzdána notáři, tomuto odňal a ji sám projednal. Rekursní soud odmítl rekurs nepominutelné dědičky. **Důvody:** Podle čl. IX. zákona ze dne 1. dubna 1921, čís. 161 sb. z. a n. přísluší provéstí pozůstalostní řízení notářům jako soudním komisařům a jen zcela výjimečně může soud ze závažných důvodů se usnésti, že pozů-